

Doğum / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapçı
написано kitapçı | 22 январа, 2025
Doğum / dedektif hikaye DOĞUM

Bugün sizlere sunmak için hazırladığım konuyu belki biraz tuhaf bulacaksınız. Çünkü sizler genelde sunumlarınızda ünlü insanların hayatlarını ve sevdiğiniz başarılı kişilerin başarı hikayelerini seçmişsiniz. Bense kendimi seçtim. Küçük mahallemden çıkıp büyük şehirdeki bu üniversiteye gelişimin hikayesini anlatmaya çalışacağım.

Durun hemen öyle gözlerinizi devirmeyin. Hiçbirimizin tanımadığı bu kızın hayatını mı dinleyeceğiz diye fısıldaşmayın. Aklınızdan, fakir kızın zenginler arasına karıştığı yerli kül kedisi senaryolarını geçirmeyin. Hikayem pek de onlarınkine benzemeyecek çünkü.

Aslında kafanızda oluşan bazı fikirler doğru olabilir. Mesela sizler gibi iyi okullara gitmedim, pahalı yerlerden giyinmedim, bu şehre gelene kadar alışveriş merkezi bile görmedim, lüks restoran nedir bilmem; hatta bizim Rasim abinin okulda yaptığı kumruları saymazsak evimden başka yerde yemek yemedim ben. Eminim bunları hemen düşündünüz. Ve haklı çıktınız. Başka şeyler de geçmiştir aklınızdan; küçük köyümden kurtulmak isteyen ve bunun için varıyla yoğuyla çalışan bir kız canlanmıştı hayalinizde. Bu konuda da haklıydınız. Ancak tahmin edilebilir bir sebepten dolayı kurtulmak istemiyordum kasabamdan. Yani örneğin, terzi anacağımın işini küçümsediğim yoktu. Aksine bir gün onun gibi iyi bir terzi olabilmenin, evimden çıkmadan para kazanabilmenin hevesi içindeydim. Konu komşunun baskısından yılmıştır, köy ona dar gelmiştir dersiniz o da değil. Köyümüz pek dışa göç vermediğinden kapalı kalmıştı ama kimsenin baskıcı bir tarafı yoktu. Diğer köyler gibi az haneli de değildik. Belki kasaba oluruz umudunu bile taşıyorduk ama şehre çok uzak kaldığımızdan kasaba ihtimali

pek mümkün değil gibiydi. Ha şimdi de yavuklusu yoktu, yaşıtı erkekler hep şehre gitmişti diye mi düşündünüz? O hiç değil. Çok sevdiğim bir oğlan vardı. Daha okula bile başlamamışken, daha köyümüze öğretmen gelip köylünün yardımıyla bir okul inşa etmemişken ben ona aşık olmuştum. Herkes boş tarlalara, bakkalın önündeki araziye ya da çeşme başına oyun oynamaya giderken o, bizim evin önünde tek başına top oynamaktan vazgeçmeyince aşkımin karşılık bulduğunu anlamıştım. Yani yavuklum da vardı. Kaliteli bir meslek sahibi olmak istediğim geldi mi aklınıza? Keşke bu doğru olsaydı ama benim aklım pek okumakta değildi maalesef. Dediğim gibi terzi olacaktım. Onun için okul olduğunu da şehre geldiğimde öğrendim zaten.

Biraz dağıldınız, fısıldaşmalar büyüdü, bazı arkadaşlar arkalarda uyudu. Diyorsunuz ki; e kızım madem pek memnundun yerinden, niye geldin buraya? Ben köyümden kaçtım geldim. Ama sebep tahmin edilebilir bir sebep değildi. Benim için en uygun olduğunu düşündüğüm yer bir anda cehenneme döndü. O cehennem sıcaklığını hissettiğim ilk günden başlayayım anlatmaya.

Her cuma olduğu gibi o cuma da sabah ezanıyla kalkıp ineklere baktım, sonra da annemin köylü için diktiği kıyafetleri sahiplerine dağıtmaya çıktım. İlk önce karşı evimizdeki mahalle bakkalına uğradım. Hanımı kıyafetleri kontrol edip paralarını verdi, otur bir çay iç dedi ama işim uzun deyip kabul etmedim. Sonraki iki evde de benzer şeyler yapıp üçüncü eve, yani oturup çay içmeyi istediğim, sohbetini pek sevdiğim, mahallemizin tontonu Hasibe teyzenin evine vardım. Önce adını seslendim; Hasibe Ana! Cevap gelmeyince kapıyı ittim, kilitliydi. O zaman uzun uzun tıkladım. Açan olmadı. Yalnız yaşardı Hasibe ana. Evi tek göz odaydı. Bir mutfağı, bir dehem yattığı hem oturduğu küçük odası vardı. Genelde kapısı kapalı bile olmazdı. Kendisi camın önündeki divana kurulmuş olur, biz seslenince pencereden bakıp içeri girin diye el ederdi. Şimdi ne seslenmeye cevap vermişti ne de kapısı açıktı. Yok hemen telaş etmedim. Yani biraz meraklandım o kadar. Penceresinin yanına gittim ama perdeler kapalıydı, içeriyi göremedim. Olmaz

olmaz ya bugün olacağı tutmuştur, uyuya kalmıştır dedim. Elimde kalan son iki kıyafeti de götürüyüm geri dönerim diyerek yola devam ettim.

Uyuyan arkadaşlar uyandı, hikayem azıcık heyecanlandı galiba. Aman heyecanlanmaz olsaydı ama olmuşla ölmüşe çare yok derdi Hasibe ana... Neyse konumuza geri döneyim. Kıyafetleri verdim, paraları aldım, çay ikramlarını geri çevirdim ve kalbimde hafif bir huzursuzlukla Hasibe ananın evine döndüm. Perdeler ve kapı hala kapalıydı. Tekrar seslendim. Yine cevap gelmedi. Bu sefer korkmaya başladım. Kapıyı tıklamaya gitsem mi yoksa uzaktan bağırmağa mı devam etsem karar veremedim bir süre. Sonra düşünmeyi bırakıp cama yaklaştım. İki kere vurdum.

Tık tık...

-Hanife ana, bu ne uykusuymuş. Ses ver hele!

Yok yine cevap gelmedi.

Sonra kapıya gittim. İki kere de oraya vurdum.

Tak Tak...

-Hanife ana, bu ne duymazlıkmiş. Korku salma yüreğime!

Yok, cevap almak mümkün olmadı.

Eve gidip anama haber vermeye karar verdim. Ya da biraz daha bekleyip kahveye giden köyün erkeklerinden birine haber verebilirdim. Ama ben çok erken yol aldığım için daha etrafın insanla dolmasına bir saatten fazla zaman vardı. Hava yeni yeni aydınlanıyordu. Son bir kere de evin arkasına dolanıp tuvalete bakayım dedim. Bu düşünce aklıma gelince de hemen ahlandım. Yahu neden ilk evvel bunu düşünmedim ki. Yaşlı kadın. Tuvalete diye çıkıp düşüp kaldıysa orada. Hemen koşup arka tarafa geçtim. Sizler bilmezsiniz evin dışına yapılan tuvaletleri. Tuğladan üç duvar örülür, şöyle boyumla bir. Önüne de tahtadan kapı. Bir de sürgü kilit, al sana hela. Bizim Hasibe ananın yarım akıllı oğlu sürgü kilidi kapının

içine değil de dışına yaptığından ve anamız oğluna laf gelmesin diye köy adamlarının yardım teklifini kabul etmediğinden, kadıncağz kapısı açık ihtiyaç giderirdi. Gülüşmeyin hemen. Açık dedimse, tam açık değil. Azıcık aralık işte. Yine aralıktı kapı. Tuhaf iş, içerden ışık sızıyordu sanki. Bir an içeri lamba mı koydurmuş diye düşündüm. Oğlundan başkasına iş yaptırmaz ki, o hayırsız da yıllardır gelmez köye. Yok, lamba yoktur. Peki bu aydınlık havaya rağmen içeriden parıltısı görünen ne olabilirdi? Tam koşup içeri bakacaktım ki bir rüzgar çıktı. Ama ne rüzgar... Elimde sıkı sıkı sarıldığım, Hanife ananın yeni yamanmış entarisi havalandı helanın önüne kadar uçtu. Biraz önce yüzüme vurmaya başlayan güneş de kayboluverdi. Kulağымda uğultusu, tenimde soğukluğuyla rüzgar beni bir o yana bir bu yana savurdu. Artık ne düşünüyorsam, Hasibe ananın entarisine doğru ilerlemeye çalıştım. Rüzgar onu benden uzaklaştırdıkça ben inat ediyorum, entari havalandıkça ben hızlanıyorum. Sonunda helanın biraz ilerisinde bir daha takıldıktan sonra durdu entari. Ben de rahatladım. Sakinledim. Rüzgar durulur gibi olunca saçımı, eteğimi düzelttim. Tam toparlanmışım ki bir daha ve daha da şiddetle esti hain. Saçlarım yüzümü kapattı, eteğim kafama geçti. Helanın kapısı hızla açılıp kapanmaya başladı. Zor bela elimle saçlarımı tutup tepeme kaldırdım. Gözlerimin önünü açtım. Açmaz olsaydım. Helanın içini gördüm. Görmez olaydım... Rüzgar burnuma bir koku getirdi. Getirmez olaydı.

Helanın içi; yerlerden tutun da tuğla duvarlara kadar kan içindeydi. Hiç kimse yoktu içeride. Yalnız kan vardı. Bizim inek kurbanda kesildiğinde bile görmediğim kadar kan. Nasıl beynim işliyordu bilmem. Ama düşünmeye başlamıştım. Endişem öyle artmıştı ki kıpırdayamıyordum. Bedenim kıpırdayamıyorsa bari aklım çalışsın demiş olacağım ki hızlı hızlı düşünüyordum. Hasibe ana burada düşmüş ölmüş olsa böyle kan olur mu, hem cesedi nerede, hayvan mı kesmiş burada, az önce gördüğüm ışık neyin nesiydi, belli ki şu yerlere konulmuş mumlardan geliyordu, mumları rüzgar söndürmüştür, peki onları kim yakmıştır, Hasibe ana mum yakar, ama bunca mum, bakayım

kaç tane, belki yirmi belki otuz, bu nasıl mum yakmış böyle, peki entari nerede, kayıp, az önce daldıydı, biri mi almış, Hasibe ana mı almış, eve koşayım, anamı çağırayım, ablam da gelsin, evin kapısını kırmak gerek, pencereyi mi kırsak, kapıyı kırsak Hasibe ana kızar, oğlunu bekler kasabalıya yaptırmaz, oğlu da gelmez, kadın kapısız mı otursun, eve koşayım, anamı mı alayım, muhtara mı koşayım...

Ne yana koşsam diye düşünürken, ayaklarım yola çıkmıştı bile. Koşuyordum. Eve varmadan bakkalın karısı gördü beni. Ne yana diye seslendi, duymazdan geldim. O da peşimden koşmaya başladı. Eve kadar ben önde o arkada koştuk. Anamla ablam da kapı önünde tarhana sererlermiş, bizi görünce anam bir çığlık attı. Başladı o da bize doğru koşmaya. Diyeceğim o ki sonunda kavuştuk. Önce sarıldık. Ben ağladım biraz, onlar telaşla sorular sordu. Güç bela Hasibe ana ölmüş diyebildim. Dememle birlikte üç kadının bir ağıtı var sormayın. O ağıta muhtarın karısı da kapıya çıktı. Arkasına muhtar, onun arkasına öğretmen, sonra herkes... Bizim evin orada buluştu ahali. Olayı anlayınca da muhtar öne katıldı, bizi arkasına aldı yürüdü Hasibe ananın evine.

Hah arkadaşlarım artık uyuyanlarınız uyandı, kıpırdananlarınız put kesti. Galiba hikayem ilginizi çekti. Tamam, tamam uzatmıyorum hemen kızmayın. Nerede kalmıştım? Biz koştuk Hasibe anaya ve evin önüne geldik. Ne görelim? Kapısı açık, kendi de pencerenin önünde oturuyor, bizi görünce de içeri gelin diye el ediyor. Herkes hep birden bana döndü, şimdi sizin baktığınızı gibi baktılar bana. Kızmışlardı, şaşırmışlardı. Ben de şaşırmıştım. Hiç durmadım helaya koştum. Bir yandan da helada kanlar vardı diye bağırıyorum. Muhtar biraz öfkeyle hafifçe itti beni, önden kendisi gitti. Helayı kapısı dıştan sürgülü halde bulduk. Bizimkiler yine hep birden bana döndü. Hızla sürgüyü açtım. İçerisi tertemiz. Bizim heladan temiz. Mumlardan eser yok. Bir gaz lambası var o kadar. Annem gelip ateşime baktı. Hiç ateşim olmadığı halde komşulara, çok fena yanıyor olduğumu söyleyip beni çekiştire

itiştiren eve g6t6rd6. Evde iyice pataklayıp yatağa yatırdı. Uyudum sanıncaya kadar da başımda s6ylene s6ylene oturdu. Ben Hasibe ana yaşıyor diye; 6nce i ferahlığıyla ağladım, sonra da o kanlar nereye gitti diye korkuyla ağladım. Ertesi sabaha kadar da yataktan çıkmadım.

Ne oldu yine hareketlendiniz? Hikaye bitti mi? Keşke bitseydi. Durun daha yeni başlıyor. Ertesi g6n annem beni Hasibe anadan 6z6r dilemeye g6nderdi. B6t6n k6y6 kadının evine yığmışım, ileri yaştaki kadını 6l6mle korkutmuşum diye çok 6zg6nd6. Sabah erkenden kete yapmış, onu elime verdi. Kadına ay koy, oturun birlikte yiyin, hoşuna gitsin dedi.

Ben de biraz korkarak da olsa gittim eve. Yine kapı duvar, yine pencere 6n6nde değil kadın.

Dizlerim titredi. Hafif r6zgar esse y6reğim hoplardı ama gitmedim, bekledim kapıda. Ne kadar zaman oldu bilmem ama g6neşin yakmaya başlamasından 6đlene yaklaştığımızı anladım, o sırada 6đretmen yoldan geçerken beni g6rd6. Yanıma gelip ne beklediğimi sordu. Annemin tembihini anlattım. Sabah okula giderken Hasibe ananın tarlalara doğru y6r6d6đ6n6 g6rm6ř. Bekleme git dedi. Ben dinlemedim, akşama kadar bekledim kapıda. Sonunda anam merak edip ablamı g6ndermiş bana bakmaya. O gelince durumu anlattım.

Hasibe ana belki y6z yaşında kadın, ne yapacak bu saate kadar tarlada?

-Gel arayalım.

-İki kız gidilir mi oralara?

-Niye gidilmesin, k6ye dışardan gelen mi var?

-Anama s6ylesek kızar. Gene ateşin çıkmış der. Gel gidelim hemen. Kadını alır d6neriz.

-Gitmesek olmaz. Aklımız kalır.

-Ya tarlada düşüp kaldıysa, ya bağırdı bağırdı da sesini duyuramadıysa...

Koştuk. Nefesimiz yettiğince hızla koştuk. Yolda elimdeki keteyi düşürdüm, durup onu yerden bile almadan koştuk. Sonunda tarlalara vardık. Etraf kararmaya başladığından pek bir şey göremedik. Sessizlik olduğuna göre kimseler yoktur diye düşündük. Önce iki yana dağılalım dedik ama korktuk. El ele verip öyle dolanalım dedik. Karanlık bastırdıkça hava da estirmeye başlamıştı. Ellerimizi iyice birbirine kenetleyip omuzlarımızı birbirimize dayadık. Adım adım, yavaş yavaş, olabildiğince sessiz etrafı kolaçan etmeye başladık. Bu arayışımız uzun sürdü. Yaşlı kadını bulamadıkça eve gitmeye de korktuk, ne yapıp edecek kadını bulacaktık. Yoksa anama ne derdik?

Korku ve soğuk iliklerimize işlemişken çok uzağımızdan gelmeyen bir çığlık duyduk. Arkasından da bir el tüfek sesi... İnanın korkudan altıma yapmak üzereydim. Ablam beni eteğimden çekti, bir baktım yere çömelmiş. Hemen yanına çömelip sanki nefes alsam duyulacakmış gibi nefesimi tutarak bekledim. Tarlaya yayılmış sessizliği yarararak bize doğru yaklaşan ayak seslerinin kaybolması için dualar etmeye başladım. Ama sesler şiddetlenerek ve hızlanarak bize yaklaştı. Tam dibimize kadar geldi. İkimiz de kafamızı yere yöneltmiş, gözlerimizi kapamış, el ele dua ediyor olmasaydık gelenin bekçi Rüstem olduğunu görecektik. Ama o bizi daha erken fark etti.

-Kızlar, ne arasınız bu saatte burada? Beter bir iş olmuş. Gelin benle.

-Kimi vurdun sen?

-Bilmem. Bir gölgeydi. Kimseydi. Biri var sandım.

-Beter iş neymiş peki?

-Ahret sorularını bırakın da düşün peşime. Ha yok biz burada oturalım dersiniz ona da tamam. Ama ben durmam. Hemen

jandarmaya gitmem gerek.

-Ne olmuş ki?

Rüstem bir eliyle tüfeğin askısını tutup diğer eliyle de bize yürüyün işareti verdi. Sonra da neredeyiz diye bakmadan hızlı hızlı köye doğru yol aldı. Biz arkasındaydık. Hiç konuşmadan, düşünmeden, ağlamadan yalnızca adımlarımızı onunkine yakın tutmaya çalışarak ve tutuştığımız ellerimizi kangren oturtacak kadar sıkarak onu takip ettik. Sonunda köye varıp kahveye ilerlediğimizde muhtar bizi gördü. Hemen kalkıp yanımıza geldi. Bekçi Rasim'e ne olduğunu sordu. Rasim bizden bir iki adım uzaklaşıp kendince sessiz bir tonla Hasibe anayı tarlada ölü bulunduğunu söyledi. Muhtar hemen bize baktı. Bize dediysem, bana... Önce dik dik baktı, sonra kafasını eğdirip kaşlarının altından baktı. Rasim, bizi de cesedin az ilerisinde yerde oynarken bulunduğunu söyledi. Muhtar; akşamın körü, ıssız tarlada, hem de soğuk hava da ne oyunuymuş bu diye sordu.

-Oyun oynamıyorduk.

-Ne halt ediyordunuz?

-Hasibe Ana'yı arıyorduk.

-Kayıp mıydı ki?

-Ben dün size, kadın öldü, dememiş miydim?

-Kızım sen aklını mı yedin? Dün sen öldü dedikten sonra kadını gördük hepimiz. Evine girdik, ketesini yedik. Ne konuşuyorsun sen?

Ablam araya girip bugün sabah yaşlı kadının yanına gittiğimi, onu evde bulamadığımı, öğretmenin bana söylediklerini, meraklanıp tarlaya bakmaya gidişimizi bir çırpıda anlattı. Muhtar etrafımızda bir tur attı. Üstümüze başımıza bakıyor gibiydi. Çamur içindeydik ama onun beklediği çamur değildi galiba. Belki kandı. Sonunda bizi kahveye oturtular. Anamızı çağırdılar. Komşular da toplandı. Jandarmaya da haber salındı.

Fenerler ellere alınıp tarlaya gidildi. Biz götürülmedik. Ben yeltenecek oldum ama anam öyle bir bakma baktı ki; jandarma gelip bizi konuşturduktan ve evlerimize gidebileceğimizi söyledikten sonra bile yerimden zor kalktım.

Bu sefer bitti sanmıyorsunuz, ayaklanmıyorsunuz hiç. Siz de anladınız ki hikayemiz derin. Hem öyle derin ki... Öyle eski ki... Hem de çok bilinen bir hikayeymiş, ben bilmiyormuşum ama eskiler bilirmiş. Durun oralara gelmeden size Hasibe anayı tarlada ölü bulduklarının ertesi gününü anlatayım. Pazar gününe denk geliyordu. Pazar günleri öğretmenin evinde buluşurduk. Bütün öğrenciler. Yaşı falan fark etmez; bizim gibi lisenin sonuna gelmişler de giderdi eve benim yavuklumun kardeşi gibi okulla yeni tanışanlar da.

0 gün ablamla erkenden kalktık yine. Dün yaşananlar hiç yaşanmamış gibi sessizce hazırlandık. Tam kapıdan çıkacaktık, anam oturun köşeye, hava aydınlansın öyle gidirsiniz, dedi. Oturup kapının önünde bekledik. Bir baktım benimki bizim eve doğru geliyor. Uzaktan, karanlığın içinden geliyor ama kollarını iki yana sallandırmış, bir o tarafa bir bu tarafa devrile devrile yürüyüşünden tanıdım hemen. Anam görürse kızar, karanlıkta yan yana ne işiniz var diye hiç belli etmedim gördüğümü. Ablam da farkında değil gibiydi. Annem bir şey yiyin beklerken deyince, ablama git sen bir yolluk yapıver dedim. Anama fark ettirmeden benimkine doğru yürümeye başladım. Bir yandan arkamı kontrol ediyorum bir yandan önce eve girip elimi yüzümü mü düzeltseydim diyorum. Aman sanki görmediği halim dedim, hem düzeltip ne yapacaktım zaten, makyaj mı sürecektim? Ben düşünme düşünme, sağı solu kollaya kollaya ilerlerken benimki ana yolu bıraktı evlerin arkasına dolandı. Belki anamın kapıda olduğunu görmüştü. 0 mesafeden, bu karanlıkta görülür müydü? Belki işi sağlama aldı, bizim eve arkadan gelecek dedim. Ben de saptım evlerin arkasına. Hırkamı da kapının önünde unutmuşum, sabah ayazı kollarımı kesiyordu sanki. Hemen bir koşu hırkamı alsam bu sefer de ablama yakalanırım dedim yürüdüm. Karanlık yavaştan aralanıyor, gün

yüzünü göstermeye başlıyordu. Etrafıma dikkatle bakındım ama göremedim kimseyi. Kısık sesle seslendim.

-Kerem, ne taraftasın?

Sessizlik.

-Kerem, anam kapıda bak duyacak bizi.

Yine ses yoktu.

İki yan eve kadar gittim. Sanki birinin eve doğru girdiğini gördüm. Ne yapıyordu bu çocuk? Yoksa beni görmeye gelmemiş miydi? Girdiği evin arka duvarına kadar yaklaştım. Ondan hiç iz göremedim. Aklıma kötü bir anı geldi. Bir daha o günleri düşünmeyeceğim diye Kerem'e söz vermişim ama ne yapayım birden gelmişti aklıma. Üç dört yıl önce bir yaz günü bizim köyün girişinde oturan Nazire ile Kerem'i tarlada yakalamıştım. Çat diye yanlarına gidince neye uğradıklarını şaşırılmışlardı. Apar topar ayaklanmışlardı ama ben bir an için el ele olduklarını görmüştüm. Nazire o telaşla ağlamaya başlamış, benimle ilgili konuştuklarına dair yeminler etmişti ama Kerem'in yere bakan gözlerinden, kıpkırmızı kesilmiş kulaklarından anlamıştım gerçeği. Belki sizler olsanız hemen bırakırdınız sevgilinizi ama bizde işler pek öyle olmaz. Bazı şeyleri görmezden gelmeyi biliriz biz. Misal ben; annemden terzilik dışında ne öğrendim? Tek gözümü kapalı tutmayı. Daha ben ufacıkken babam şehirdeki bir kadına aşık olunca annemin yaptığı gibi görmezden gelmeyi, ses etmemeyi. Ha ne oldu ses etmeyince, babam kadını bırakıp hatasını anladı da evine geri mi döndü; yok. Ama en azından annemden boşanmadan kadına gitti. Birkaç yıl bulmadan da kadının çalıştığı gazinoda bir adamla tartışıp vuruldu. Sakat bir halde evine döndü. Annem ona en fazla bir ay baktı. Yok sakın sokağa attı sanmayın. Babam dayanamadı, hakkın rahmetine kavuştu. Nikahı annemde olduğu için iki ineği ve köydeki evi de bize kaldı. Yani ben kolay adam bırakmam. Nazire'ye de gönül koymadım. Gönlü yanılmış demek dedim, sahipliye konuvermiş. Ama böyle

ağlıyorsa pişman olmuştur dedim. İkisini de affettim. şimdi benimkini şu eve doğru giderken görünce, Nazire'nin amcasının eviydi o. Aklıma düştü bir kere. İlla içeri bakacaktım.

Parmak ularıma basarak bir gölge gibi dikkat çekmeden gideyim istedim ama tam kümeslerin önünde ayağımın biri çamura saplandı. Onu çekeyim derken yere kapaklandım. Yüzüm hariç her yanım çamur içinde kaldı. Kmesteki hayvanlar sesimden korkup bağıracaklar, ev sahipleri çıkıp bu yana bakacak, çamur içindeki halimi görünce, zaten dn olanlar yüzünden bana şüpheyle bakanlar şimdi beni taşlayacak diye korktuka elim ayağıma dolandı, dşe kalka bir hal oldum. Sonunda elimle, körlemesine etrafı yoklarken kümesin kapısını bulup tutundum. Oradan desteklenip ayağa kalkabildim. Sessizliğin devam ettiğini de ancak ayağa kalkınca fark ettim. Kmestekilerden ıt çıkmıyordu. Nasıl olur da bunca sese karşı tepkisiz kalır hayvanlar? Olacak iş değildi. Elim ayağım titreyerek eğildim, kümesin içine baktım. Öyle bir manzara gördüm ki, nasıl kusmadım, ne sağlam kalbim varmış da yere kapaklanmadım bilmem. Hayvancağızların her biri bir diğerinin boynuna yapışmış sanki bir çember olmuş, yatıyorlardı kan içinde. Tavuğun tavuğu yediği nerde duyulmuş. Resmen birbirlerinin boğazını deşmişler. Akan kandan sarı tüyleri kırmızı olmuş, kümes her zamankinden on kat leş kokmuş. ylece kaldım. Kıpırtı yok, bağırma yok. Beynim yine alışıyor. Bağırsam herkes gelir, ne oldu deseler açıklanır mı, bu hayvanlar birbirini yemedi sen yaptın derler mi, Kerem evden sevgilisiyle çıkar mı, stmn başımın çamuru anlatılır mı, ya biri yaptıysa, önce boğazları deşip sonra bunlara şekil verdiyse, aklıma nasıl korumalı, eve nasıl dönmeli, Kerem'i o kızıdan nasıl ayırmalı, Hasibe ana öldü... En son düşüncem bu oldu. Hasibe ana öldü. Hem de benim onun öldüğünü düşündüğüm günün ertesinde... Hasibe ananın helası kan içindeydi. Ama sonra birden temizdi. Bana bir şeyler olmuştu ama ne?

En iyisi oradan gitmekti. Bu işe bulaşmamak, anam stmn halini sorarsa da arka tarafa geçtim çamura düştüm demekti.

Kümesin kapısını tekrar kapattım. Arkaya geçecekken anamın seslendiğini duydum. Beni orada yakalamasın diye evin ön tarafına geçmek istedim. Zaten üstüm başım çamur olduğundan yere yattım, evdekilere görünmeden sürüne sürüne ön tarafa kadar geldim. Yürüyüp eve gidebilirdim ama Kerem'i ve Nazire'yi aklımdan çıkaramamıştım. Beynim kendi evime gidiyordu ama ayaklarıma hakim olamadım ve Kerem'i bulacağımı düşünerek o evin penceresine yanaştım. Perde kapalıydı. Yan tarafında ufak bir açıklık vardı. Bir ayağımı verandaya koyup biraz yana sarkarsam içeriyi görebilirdim. Çamurlu ellerimi beyaz duvarlara yapıştırdığımı düşünmeden içeriyi görmeye uğraştım. Az önce gördüklerimin etkisiyle soğuk soğuk terlemiştim, midem de bulanıyordu, dengemi bulmak zor oldu. Düşseksem düşerim dedim kendime, çamur da yok buralarda, düşersen kalkarım dedim. Cesaretimi toplayıp içeri baktım. İlk bakışta odada kimse yok gibiydi; karşılıklı konmuş iki döşek, ortalarında henüz toplanmamış bir yer yatağı ve duvara dayalı büyük bir sandığın üzerinde de televizyon vardı. Sanki bizim evi kopyalamışlar gibiydi. Köydeki her ev birbirine benzer ama bu sanki bizim evin bire biri ama biraz daha eskisi, diye düşündüm. Yaptığım röntgencilikten utanıp eve koşmam gerekirdi ama yapmadım. Nedense az daha bakayım istiyordum. O odanın hem gerçek, hem hayal görüntüsüne kapılmıştım. Kimse beni fark etmese bütün gün orada kalabilirdim. Çamurlu ellerim duvardan kaydıkça gücümü daha bir topluyor, içeriyi görmek isteğim daha da artıyordu. Sonunda odanın kapısı açıldı ve kapıdan yaşlı bir kadın girdi. Daha önce hiç görmemiştim bu teyzeyi. Görmüş olsam unutmam mümkün olmazdı. Bir kadın için normal sayılmayacak kadar uzundu. Köyümüzdeki diğer teyzeler gibi evde başını örtmemişti, oldukça seyrek ama beline kadar uzun beyaz saçlarını salık bırakmıştı. Altında şalvar vardı ama üstünde, televizyonda izlediğimiz şehirli kadınların giydiğine benzer askılı dantelli, kadının yaşına bakmazsanız hafif meşrep bulacağınız beyaz bir atlet vardı. Kapıdan girerken on sekizlik kız gibi dimdik durduğuna emindim ama bir daha baktığımda iki büklüm olmuş kamburunu çıkarmış, bir adımda iki sayarak yürüyordu. Önce pencereye doğru geldi. Kalbim ağzımda

atıp dişlerimi zangırdattı ama ses vermedim, bir gıdımcık kıpırdamadan bekledim. Teyze camın önüne gelince durdu, kapıdan girerkenki çevikliği geri geldi aniden yere çöküverdi. Aman dedim kadın düşüp kaldı mı? İyice yapıştım cama ki yeri görebileyim. Görmez olaydım; teyze köpek gibi çömelmiş, dört ayak olmuş, hızlı hızlı televizyona doğru ilerliyor. Bağıracaktım, sesim çıkmasın diye elimle ağzımı kapattım. Aynı anda da dengem kayboldu yere kapaklandım. Neyse ki hemen toparladım kendimi, eve koşup anacığımın bağıracığıma tekrar çıktım verandaya. Kadını camın önünde bana bakarken bulacağımdan korkuyordum ama yine de aralıktan içeriye baktım. Kimse yoktu odada. Kadın gitmişti. Her şey yerli yerindeydi. Kadınla birlikte, odadaki eski zaman havası da gitmişti sanki. Oda artık bizim evin odalarına benzemiyordu. Az evvel iki döşek olduğuna emin olduğum yerde bir kanepede duruyor, yer yatağının yerinde yeller esiyordu. Televizyon az öncekinden farklı bir tarafta ve bir sehpanın üzerindeydi. Odada yalnız bir şey aynıydı, sandık... Sandık aynı yerinde ve aynı eskilikte, öylece duruyordu. Derin bir nefes aldım. İşte sandık orada, dedim. Demek aklım karışmış. Düştüm ya ondan kafam bulanmış, hayal görmüşüm. Bak sandık burada, onu görmüşüm de gerisini uydurmuşum, dedim. Ama sandığın rengi gözümde takıldı. İlk seferinde yeşil olan sandık şimdi sarıya çalıyordu. Üstelik alt taraflarında kırmızı lekeler vardı. Gözümün önüne kümesteki kanlı civcivler geldi, yine başım döndü. Dengemi yitirip aşağı doğru kayarken son gördüğüm, sandığın lekeli yerlerinden sızan kandı.

Aman toparlanın biraz, hikayem daha yeni başladı. Sınıf sessiz olunca mı gerildik yoksa anlattıklarım mı ağır geldi? Hem bakın araya çıkma vakti gelmiş, isterseniz bir kahve için kendinize gelin. Ne dediniz, devam etmemi mi istiyorsunuz? Öyleyse yaşlı teyzeyi odada gördüğüm günün iki gün sonrasına gideyim. Zaten o günden sonra iki gün yatmışım hasta gibi. Anamgil beni hiç ellememişler, aklımın gittiğinden korkup bana duyurmadan ağlaşmışlar sadece. Ama ikinci günün sonunda onlar duyurmak istemese de ben bir şeyler duydum ve istirahatimin

bitmesi gerektiğine karar verdim.

Evin girişinde bir sürü insan olduğu fısıltıların şiddetinden anlaşılıyordu. Kimi ağlıyor, kimi yakınıyordu. Hasibe anaya olanlardan sonra, köylü bana "inli cinli" diye lakap taktığına ve bir suç işlememişsem de pek sağlam ayakkabı olmadığımı kanaat getirdiğine göre, bu ağlaşmalar benim rahatsızlığımdan kaynaklanıyor olamazdı. Konuşulanları çözebilmek için yatağımdan kalktım ve elimden geldiğince sessizce odanın camını açtım. Dış kapının önündeki kalabalığın uğultusu bir anda netleşti. Önce kelimeleri seçmekte zorlandım ama sonra aralardan birkaçını duyabildim; Kerem'in anası emin, caminin hocası görmüş, bu yana gelmiş, bu kız cinli, hayvanlarla konuşurken görmüşler, gece dışarda görenler olmuş, kırk sene önce ne olduysa aynısı, seni severiz Döne, bu kızını köyden al götür, sıradaki kim olacak, köyden kim ölecek, cinliyi al git buradan...

Hemen odadan çıkıp kalabalığın olduğu dış kapıya gittim. Beni görünce aniden sustular. Ben de ne diyeceğimi bilemeyip sustum. Tek tek yüzlerine baktım. Köy kadınlarının yarısı kapıdaydı. Çoğu siyah yemeni bağlamıştı. Hasibe ana için miydi?

-Hasibe ananın katili bulundu mu?

-Hele bak edepsiz! Sen iyi bilirsin kimdir katili.

-Nereden bilecekmişim?

-Hem onu bilirsin hem Kerem'in yerini bilirsin. Söyle çabuk.

Kerem'in teyzesi hem bağıırıyor hem de onu tutmaya çalışan anamla ablamın elinden kurtulup beni tartaklamaya çabalıyordu. Kerem'e ne olmuştu? Sorsam yine aynı cevabı vereceklerdi. Ben gördüm onu desem, ne olduysa benden bileceklerdi. Ben de bağıırdım. Çığlık çığlığa bağıırdım. Oturdum olduğum yere, dövüne dövüne bağıırdım. Herkes pür dikkat bana bakıyordu. Hiç ağlamadım ama gözlerinin içine baka baka dizlerimi dövdüm,

kulakları patlayana kadar bağırdım. Sonra birer ikişer dağılmaya başladılar. Sona Kerem'in teyzesi kaldı. O tek kalınca sustum, anamgilde bıraktılar kadının elini kolunu. Kadın evin içine girdi, yanıma kadar gelip saçlarımı okşadı, tam önüme diz çöktü. Kerem'in iki gün önce sabahtan beri kayıp olduğunu, en son bizim eve gelmekte olduğunu, bana önemli bir şey söylemek için yola çıktığını anlattı. Yardım dilendi. İlle de bir şey bildiğimi söylüyor, aklımı yitirdiğimden korkuyordu. Ne kadar perişan haline üzülmüş olsam da o gün gördüklerimi anlatmadım. Bağırmayı kestim sadece. Kadının gözlerine dik dik baktım. Kerem bana önemli bir şey söyleyecekti. Neydi bu önemli şey? Nazire'ye mi tutulmuştu? Beni görmüş müydü Kerem? Kümesin önünde bana olan biteni anlatıp ona verdiğim sarı yemeniyi gerisin geriye vermiş miydi? Ağlayıp kendimi yere atmama aldırmadan Nazire'nin yanına gitmiş miydi? Boynumu bükmüş müydü? O sarı yemeni neredeydi? Pek hatırladığım bir başka gerçeklik nereden çıkmıştı? Sizin de aklınız karıştı değil mi? Benim de karışmıştı. Ne yapacağımı bilememiştim. Ne diyeceğimi bulamamıştım. Sarı yemeniyi hatırlıyordum ama eğer bu gerçekse onu nerede bırakmıştım? Hemen kalkıp evin arka tarafına yürüdüm. Bizim kadınlar da peşime takıldı. Çamura bata çıka kümese kadar gittik. Bir çığlık koştı o an. Kerem'in teyzesi bastı feryadı. Oğlum diyordu, can özüm kümeslere tepilmiş. Bu uğursuz, bu lanetli kız yapmış. O feryat duyulur duyulmaz anam benim üzerime kapandı. Kız kardeşim acılı kadını zapt etmeye çalıştı ama az çok kötek yememe engel olamadı. Ben olanlara aldırılmıyordum. Yalnız sarı yemenimi düşünüyordum. Neredeydi o?

O günün akşamı kendimi odamda kilitli halde buldum. Kümesle ev arasında ne olmuştu bilmiyordum ama başıma gelecek kötü şeyler olduğunu tahmin ediyordum. İçerdeki uğultu sabahkinden de yüksekti. Bütün köy bizim eve dolmuş diye düşündüm. Odadan çıkmaya cesaretim olmadığından camı açtım. Sesleri dinlemeye koyuldum.

-Bak hanım bu işin sonu belli. Sen gözünle görmüş kadınsın.

Nenesinin laneti bu kıza bulaşmış.

-Nasıl olur beyim. Hepimiz biliyoruz lanetin bittiğini. Kırk adak vermedik mi, kırk gün dua okumadık mı? Kırk parçaya bölüp kırk sandığa gömmedik mi o uğursuzu? Yapmayın etmeyin. Kızım masumca bir kızdır. İni cini bilmez.

-Yaptık bacım yaptık ama kırk senesi dolduğunda cadı yeni vücut buldu belli ki. Senin bu kız hikayeyi öğrenmiştir. Tarlaya yalnız gidip evi bulmuştur. Belki o ismi lazım değil de yeniden can bulmuştur.

-Aman ağzından yel alsın ağam. Aman dediklerin kulaklara gitmesin beyim. Ben ne ederim?

Anam hüngür hüngür ağlıyordu. Ahali muhtara hak veren mırıltılarla konuşmaya katılıyordu. Ben yatağıma uzandım. İçim kıpır kıpır oldu. Neşeyle doldum inanın. Ne oldu garip mi buldunuz? Ben nedense garip bulmadım. O huzurun keyfine vardım. Anamın hiçkırıkları tenimi gıdıklayan bir tüy tanesi gibi gezindi vücudumda. Canıma can kattı, içime bir ferahlık doldu. Daha fazla dayanamayıp camdan atladım ve kimseye sezdirmeden dışarı çıktım. Hiç düşünmeden, yalınayak, gecelikle, saçlarımı rüzgara teslim edip koştum.

Tarlalara varınca zifir bir karanlığın içine düştüm. Önce korktum galiba ama öyle hızla geçti ki bu korkum şimdi düşününce belki de o korku hiç yoktu diyorum. O karanlığa doğru bir yürüyüşüm vardı sanırsınız bizim köyün deresine inmişim de manzaranın keyfine varıyorum. Az çok yol alınca karanlık birden delindi. Gözümün önünde ufak bir patika belirdi. Patikanın sonunda da tahtadan yapılmış eski bir ev... Eve doğru ilerledim. Önce etrafına bakındım bir sürü küçük kümes gördüm. Birden fazla da tuvalet vardı. Her birinin içinden ışıklar sızıyordu, her birinden kan kokusu yayılıyordu. Kokuyu ciğerlerime çektim. Damarlarımın kan olduğunu hissettim. Sonra eve yanaştım. Önce camdan baktım içeriye. Sandığı gördüm, döşekleri gördüm, yer yatağını

gördüm. Tıpkı Nazirelerin bizimkine benzeyen evi gibiydi. Yalnız televizyon yoktu ortada. Onun yerinde kocaman bir tablo asılıydı. Bizim köyde tablo asılı ev olur muydu? Hem ne tablo.. Kapkaranlık bir orman resmedilmiş. Uçsuz bucaksız bir orman sanki. Uzun uzun, yeşilliksiz, yalnızca dalı olan ağaçlar var. Ağaçların ortasında küçük bir kulübe, kulübenin yanında köpek vücutlu kırk başlı, yeşil gözlü bir yaratık. Koşup o yaratığı okşamak hissi doğdu içime. Tutamadım kendimi, kapıyı itip girdim içeri. Sandığın üzerine oturmuş yaşlı bir kadın buldum içeride. Bu kadın o evde gördüğüm kadındı. Beni görünce hızla ayaklandı. Kemikli ellerini bana doğru uzattı, etrafımda hızla dönerek dört ayak koşturmaya başladı. Ben de beyaz saçlarını okşadım. Sonra fark ettim üzerinde Hanife ananın kayıp elbisesi vardı. O elbiseyi nereden buldun diye soracaktım, ben sormadan yanıtladı.

-Senin adağındır.

Sesi tarif dilemezdi. Yine de siz biraz olsun anlayın isterim. Yılan gibi tısladı ama aslan gibi de kükrüyordu diyeyim. Ben o sesi duyar duymaz ağlamak istedim. Korkudan, üzüntüden, şaşkınlıktan değil de heyecandan ağlamak...

-Gel.

Sandığın üzerine atlayıverdi dört ayak. Ben de ona uydum çömeldim yere. Sandığa kafamı yasladım. O zaman gördüm sarı yemenim sandığa örtülmüştü.

-Kete? Kete de sende mi?

Diye sordum. Sevinçle başını salladı.

-Senin adakların. Bana can verdiğin adaklar.

İkimiz sandığın üzerine tüneyip camdan dışarıyı seyrettik uzun süre. Camdan görünen manzara bizim tarlanın manzarası değildi artık. Tablodaki ormanı görüyorduk.

-Neyiz biz?

-Biziz. Onlar olmayanlar.

-Onlar ne?

-Bizim yemlerimiz.

-Güçlü müyüz?

-Sınırsız.

-Kaçacak mıyız?

-Sen kaçacaksın. Ben bekleyeceğim. Sen kaçıp kırk kurban bulacaksın. Kırkı birbirini tanıyacak. Kırkı da seni görünmez yapacak. Kırkının da hayalleri olacak. Kırkı da adaklar verecek. Sonra sen ben olacaksın. Biz bir bedende biz olacağız.

Ertesi gün köyümden ayrıldım. Köylüler ben gidiyorum diye bayram yaptılar. Varlarını yoklarını bana verdiler ki bir daha dönmeyeyim. Okula gelene kadar o para beni idare etti. Bekledim. Gözledim. Sınıfımıza gelene kadar çok yer gezdim. Kırk kişilik sınıfınızdaki kırk birinci olunca yerimi bulduğumu anladım. Birlikte geçirdiğimiz onca sene sizin için bir hayaletten farksız kaldım. Ne gördünüz ne duydunuz beni. Varlığımla yokluğum birdi sizler için. Elim de uzundur. Her birinizden adaklar toplamam zor olmadı. Bu sabaha kadar zor dayandım. Öyle heyecanlıydım ki neredeyse size içimi dökerek, mutluluğumu anlatacaktım. Neyse ki son günümüzü bekleyebildim. Adaklarınızı kırk ayrı sandığa kilitleyip kırk ayrı ormana gömdüm. Ne oldu, birbirinize bakıyorsunuz? Evet ayaklanmalısınız, benim deli olduğumu fısıldaşmalı, birkaç gece korku duyup sonra sakinleşmelisiniz. Başımıza bir şey gelecek mi diye endişelenmeli ama sonra bunu düşündüğünüz için kendinize gülüp geçmelisiniz. Hikayemi duymayanlara anlatıp adak toplayacağım başka canlılara yol olmalısınız. Tam hepsi komik birer hatıraydı derken beni yeniden hatırlayacaksınız. Korkuyor musunuz? Ben korku nedir unuttum. Ben kimdim onu da unuttum. Ama siz unutmayacaksınız. Maalesef kırk ayrı ölüm sizin kapınızı çalacak ve siz kırk beladan bana can olacaksınız. Ben de ona can olacağım.

İşte biz, yani siz olmayanlar, böyle doğacağız.

Ceyda Kiremitçi Vasiliev. Detektif proza